

פרק שלישי ראוהו בי"ד

דף כ"ה

קידוש החודש ביום בלבד

אין קידוש החודש אלא ביום, וכל שלא אמרו בי"ד "מקודש" ביום שלושים עד שחשיכה, אין החודש מקודש ביום שלושים, אלא מעובר, להיות מקודש ביום שלושים ואחד.

ואמרו שכן הדבר אף אם ראו כל ישראל את הלבנה בחידושה בליל שלושים, ואם כן, נתפרסם הדבר שראוי החודש להתקדש ביום שלושים, אף על פי כן, אם לא הספיקו בי"ד לומר "מקודש" ביום, החודש מעובר.

וכמו כן, אף אם החלו בחקירת העדים מבעוד יום, ולא נסתיים הדבר עד שחשיכה, אין אומרים תהא חקירת העדים כתחילת דין, ואמירת מקודש כגמר דין, ויהא כשר גם בלילה, כמו בדיני ממונות, ששנינו בהם, דנים ביום וגומרים בלילה, אלא מאחר שלא אמרו "מקודש" ביום, החודש מעובר.

והטעם לכך, כי נאמר בקידוש החודש, "פי חק לישראל הוא משפט לאלקי יעקב" (תהלים פ"א ה'), לומר, חק לישראל, כלומר קביעת המועדות שהוא גמר הדין, תהא משפט, כלומר כתחילת דין בדיני ממונות, שהוא ביום בלא בלילה.^א

קידוש החודש אין צריך עדות

עד עתה נתבאר, שקידוש החודש על פי הראיה, היה על ידי עדים שראו את הלבנה אחר חידושה, והיו באים ומעידים על כך לפני בי"ד.

ומבואר, שלענין קידוש החודש אין צורך דווקא בקבלת עדות כשאר דינים, שלא נאמר בקידוש החודש עדות, אלא כזה ראה וקדש^ב, וכל שנודע חידוש הלבנה בפני מושב בי"ד, יכולים לקדש את החודש, ובלבד שתגיע אליהם הידיעה ביום, שהוא זמן הראוי לקידוש החודש.

ולפיכך, אם ישבו בי"ד ביום, סמוך לשקיעת החמה, וראו את הלבנה בחידושה,

^א נפקא לן בסנהדרין, מ"והיה ביום הנחילו את בניו", ביום אתה מפיל נחלות כו'. [רש"י].

^ב כן פירש רש"י. ובחנם דחק, דאפילו בדיני נפשות אמרינן הכי בפרק החובל, אם ראוהו ביום. [תוס'].